

τανά, μεγάλα, γεμάτα, ώμορφα και δροσιά όπως είναι, χρησιμοποιήσατε όχι μόνο για την φιλολογική μας αναγέννηση, αλλά και για την Έθνη.

Εγείναν μερικά πειράματα και είδατε πόσο επέτυχαν. Ο Πάλλας και ο Ποάυλας με τις ζωντανές μεταφράσεις του Όμηρου, ο Καλοσγοός με την μετάφραση των εϊνών του Θεοκρίτου, ο Σουφός με την μετάφραση των «Νεφέλων», ο Χριστομάνος με την «Αλκυονίδα» και τούτοι άλλοι λόγιοι που έσκόρπισαν εδώ κι' εκεί, επάνω σ' αυτό το ζήτημα, εργασία πατριωτική κ' ευθυνημένη, μας εγνώρισαν περισσότερο με το αρχαίο πνεύμα από όλους τους σοφούς σχολιαστές και τους ελλογιμωτάτους έρμηνευτές των αρχαίων κειμένων.

Για να νοιώσης, για να αισθανθής, για να γιγαντισής εναν αρχαίο συγγραφέα, πρέπει να τον ιδής ζωντανό μπροστά σου. Και ζωντανό μόνον ή Έθνηκή μας γλώσσα, ή δημοτική, θα σου τον παρουσιάσει. Στην γλώσσ' αυτή είναι μεταφρασμένο από τον κ. Ήλια Βουτιεριδίη και το αμύητο κομμάτι του Λουκιανού που την Κυριακή θα τας προσφέρουμε.

ΔΕΝ ΗΜΠΟΡΟΥΜΕ

να κρύψουμε την χαρά μας, διότι ο Τύρανθος δεν μας έστειλε βουλευτήν του τον κ. Δραγούμη. Όχι διότι ο κ. Δραγούμης δεν πρέπει να είναι στο Έθνικό λογοκοπήριον της έδου Σταδίου, — αφού έχει κ' αυτός, καθώς τούτοι άλλοι επιφανείς συνάδελφοί του, το χάρισμα του λόγου — αλλά διότι φρονούμεν ότι έπρεπε να δοθῇ, έστω και διά Τυρανθού, το σκληρό αυτό μάθημα στον κυριώτερον δημιουργόν της Σανίδας.

Όλοι το είδαν και όλοι το ωμολόγησαν πως αν ο κ. Δραγούμης δεν εδιάζετο τόσον να γίνει πρωθυπουργός αλλά συνέπραττε στις τελευταίες εκλογές με τους Αντιδηλιγιανικούς, θάρχονταν πιθανόν ο κ. Δηλιγιάννης και πάλι στην Αρχή, όχι όμως και με την Σανίδα, την οποίαν εγέννησαν οι δεκατρείς της Αττικής τῆς μαιευτικής έπεμβόσεως του κ. Δραγούμη.

Έπρεπε να τιμωρηθῇ γι' αυτό κ' έτιμωρήθηκε. Μπράβο στους Τυρανθείτες!

ΤΟΥΣ ΠΥΡΓΙΟΥΣ

θα τους δοῦμε επί τέλους, εδώ κανένα πρωί, ή

έκείνου που μπόρεσε να μπει τόσο βαθειά στην ιδέα ενός μεγάλου διακάλου της Τέχνης και να τον ακολουθήσει πιστά σ' όλη τῆ μέθοδο της σκέψης του και της εργασίας του. Επίδραση βλέπω πολλή στο δικό μας τον Παλαμῆ από ξένους σε πολλά έργα του. Μά ποιος θά τολμήσει να του πει και πως τους αντίγραφε; Και στην Καμπύση ή επίδραση του Έψεν είναι φανερή στα πρώτα έργα του και του Νίτσε στα τελευταία του. Μ' απ' αυτό τί δείχνεται; Ότι ο Καμπύσης είχε τόση δύναμη δημιουργίας μέσα του κ' ήταν τόσο δυνατό κεφάλι, που σε λίγο καιρό μπόρεσε να γίνει χαλαστής της ψευτιάς και της ανέλικρινης στην Τέχνη και πλάστης μιας ξεχωριστής φιλολογικής εργασίας, που σπαρταράει από ζωή, δύναμη, σκέψη.

Ο συγγραφέας που δεν έχει την απόλυτη δημιουργική δύναμη μέσα του, όταν διαβάζει άλλους γίγαντες της Τέχνης, πρέπει ν' έχει πολύ δυνατό μυαλό για να ξεφύγει από τα δίχτυα της μηχανικής, που απόλυνε γύρω του ή ώμορφα της ξένης ιδέας, άλλως δίνεται σ' αυτά κ' ό,τι θά γράψει ύστερα θά'νε πάντα ξένο. Ζωντανό παράδειγμα στη σημερινή μας φιλολογία έχουμε τον κ. Νιρβάνη, τον κ. Έπισκοπόπουλο, τον κ. Ξενοπούλο, κ' άλλους πολλούς.

Ξανάγραψα τ' όνομα του κ. Νιρβάνη και μούρθε στο νοῦ άμέσως ή τελευταία του κριτική, πούγραψε για τον ποιητή κ. Ι. Γρυπάρη στο περιοδικό «Κριτική». Μελετή-

όλο θά μας άπειλούν κι' αυτοί πως όλο θά'ρθουν, χωρίς και να ξεκινήσουν ποτέ από τον τόπο τους;

Η Συνταγματική αυτή όπερέττα δεν πρέπει με κανένα τρόπο ν' αναβληθῇ. Την λαχταρούμε, θέλουμε να την δοῦμε κι' άς μή μας την στερήσουν, για όνομα του Θεού! Η ένοπλος διαδήλωση του Πύργου και τα άκρηικά καμώματα των Παργαλιάνων, δεν μας φθάνουν. Θέλουμε και την έκστρατεία. Θέλουμε να δοῦμε και τα Σταφιδικά φουδάτα στην Πρωτεύουσα.

Έχει τόσο ανάγκη ο κ. Δηλιγιάννης, από κάτι που να τον ρυμουλκήση κ' έχουμε τόση ανάγκη και μεις από κάτι που να δώση τέλος στο Σταφιδικόν ζήτημα, το όποιον άποσταφίδιασε πιά το μυαλό μας! Η οι Πύργιοι λοιπόν εδώ ή έμεις στο Πύργο. Άλλη λύσις δεν χωρεί, έτσι δ' έλυσε και το ζήτημα του μη κινουμένου βουνού και ο Μωάμεθ.

ΝΕΟΣ ΕΡΜΗΣ

άνεκαλύφθη, όχι στην Όλυμπία, ούτε στον βυθόν της θάλασσας των Αντικυθήρων, αλλά στον βυθόν του «Πύργου» μιας έβδομυδίας Έκκλησιαστικής εφημερίδος, ή οποία εκδίδεται από τινος εδώ από ένα όμογενή διαπρεπέστατον λόγιον.

Ο Έρμης αυτός είναι ο ποιητής κ. Βασιλέντης, ο όποιος κατά την άμύητη του «Πύργου» περιγραφήν, έχει πράγματι τί το προσομοιάζον αυτόν προς τον Έρμην, ιδίαν όταν περιπατῇ έσκυμμένος πως προς τα δεξιά επί της ράβδου του, του κρηναίου των ποιητών.

Όστε οι ξένοι πιά που θά έρχονται' εδώ, θά έχουν να θαυμάζουν δυό όμώνυμα άριστουργήματα: Τον Έρμην του Πραξιτέλους στην Όλυμπία και τον Έρμην του κ. Χατζηκωνσταντού στην πλατεία του Συντάγματος.

Κ' ΕΝΑΣ

διάλογος της έποχής.

— Μπα! τέτοια ώρα και συνεδριάζει άκόμα ή Βουλή;

— Βλέπεις κι' αυτή, σαν το θέατρο, δίνει δυό παραστάσεις. Μιά άπογευματινή και μία νυχτερινή...

— Καλά όλ' αυτό! Μά έτσι στα βουδά; Δεν μπορούσαν οι εύλογημένοι νάχουνε μέσα και μια όρχήστρα για τα διαλείμματα;

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα του «Νουμά» πωλούνται εις το Κεντρικόν Πρακτορείον των Έφημερίδων και εις τα κιάσκια των πλατειών Συντάγματος Όμονοίας, Έθνικής Τραπεζής, Βουλής και Υπουργείου Οικονομικών.

μήνη άληθινά κριτική και γραμμένη με τρόπο, που ξεφεύγει από κάθε τέτοιου είδους ρουτινιερική εργασία, πούχει το χάρισμα να σε κάνει να νοιώθεις ποιός είναι ο ποιητής που κρίνει, και να γνωρίζεις άρκετά το έργο του, κι' άς μην τ' έχεις διαβάσει όλο.

Και γι' αυτό το λόγο άκριβώς το λέω με λύπη μου, πως κ' εδώ οι ξένες ιδέες και σκέψεις δὲ λείπουν. Έχουν άρκετο μέρος στην ώμορφη κρίση. Φαίνονται σε πολλές μεριές τα όνόματα του Γκυγιώ — άχ, αυτός ο Γκυγιώ και σε πόν κριτικό μας και ψευτοφιλόσοφο δεν ήρθε για σωτήρα! — του Μύλελδ, του Τζίν, του Bain. Μά είναι και κάποιες άλλες μεριές, που δὲ φαίνεται ποιός είναι ο πατέρας τους ο σωστής. Ξάφνου σ' ένα μέρος ο κ. Νιρβάνης λέει: «Μέσα εις τους άπλους και άτελείς θρούλους της πρωτογενούς ποιήσεως των λαών κρύπτονται συχνά, όλα τα πλούσια ποιητικά στοιχεία της σοφής τέχνης και από τα πλουσιώτερα και ποικιλώτερα στοιχεία μιας σοφής αισθηματικής ψυχής άποτελείται πάλιν το άπλούν και άφελές, αλλά πλούσιον ποιητικόν πλάσμα. Δι' αυτό ή γνησιωτέρη άδελφή της μεγάλης τέχνης είναι αυτή ή νηπιώδης και κύθωρητος τέχνη των λαών. Και δι' αυτό αί έκλεκτά ψυχαί αί συνειθισμένοι να έντροφυόν εις της μεγάλης τέχνης τ' πλάσματα μόνον εις την δημοτικήν ποιητικήν δημιουργίαν ήμπορούν να εύρουν άκόμη μίαν αισθητικήν άπόλαυσιν συγγενή προς εκείνην...» Για το ίδιο ζήτημα μιλάει και ο Τζίν στην «Ιστορία της Άγγλικής

Η ΚΟΙΝΗ ΓΩΝΙΑ

„Η ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΛΕΩΝΙΔΑ“

Φίλτατε «Νουμά»,

Διά την «Νίκην του Λεωνίδα» δεν έχει δικαίον ο έπιφυλλιδογράφος σας κ. Προκλής Ηλιόπουλος, ο όποιος τόσον καλά και τόσον φωτεινά μας τὰ είπεν έως τώρα διά τόσες άλλες νίκες φιλολογικές. Η «Νίκη» του κ. Άννίνου δεν είναι παρμένη από τον «Σαμψωνάκη» του Πάωλ δε Κώκ. Ο κ. Μπάμπης δεν έκοπίασε να μετασκευάση το ρομάντζο εις κωμωδίαν. Εύρηκε την κωμωδίαν έτοιμη και την μετέφρασε σχεδόν αύτολεξεί.

Ο Αίμίλιος Πάωλ, Αυστριακός, έχει γρ ψει τον «Gold-Onkil» δηλ. τον «Πλούσιον θεόν», κωμωδίαν παρασταθείσαν το πρώτον εν Βιέννῃ εις τῇ 1861. Το κείμενον που έχω εις χείρας μου αναφέρει ότι ή κωμωδία αυτή έχει μεταφρασθῇ Γαλλιστί και Ιταλιστί, από το Ιταλικό δὲ την έπηρε και ο κ. Άννινος, αφού, ως όρθότατα παρατρεῖ ο κ. Προκλής Ηλιόπουλος, ή Ιταλική φιλολογία έχει δώσει γενναιωτάτην επιχορήγησιν εις τον κ. Έλληνα συγγραφέα.

Βλέπετε λοιπόν, ότι ο κ. Άννινος δεν είχε καμμίαν ανάγκην να καταφύγη εις τον Γάλλον Πάωλ (δε Κώκ) αφού υπήρχεν ο Αυστριακός Πάωλ, ο όποιος του είχε και την πλοκήν της κωμωδίας του έτοιμη.

Αν θέλετε, προσθέσατε κι' αυτό: ότι ο κ. Άννινος από την κωμωδίαν του Πάωλ, έβγαλε δυό έργα, διαχειρισθείς ως άριστα την επιχείρησιν: Την «Νίκην του Λεωνίδα» και τού: «Παραθαμμένους», αφού της κωμωδίας του αυτής ή υπόθεσις εύρίσκεται, στριμωγμένη μέσα στις σελίδες του Gold-Onkil.

Μεθ' ύπολήψεως

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΤΗΣ

Υ. Γ. Ο Πάωλ είναι γνωστός εις το Έλλ. Δημόσιον, διότι μίαν άλλην κωμωδίαν του, τούς «Παληάτσους» την μετέφρασε ο κ. Σπ. Μαρκάλλος και την παρέστρεψε ο θάσος Κοτοπούλη

Ο ίδιος

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Με το δωδέκατον τεύχος που έλάβαμε προχθές άκόμη, έκλεισε ο πρώτος τομος του καλλιτεχνικωτάτου, υπό έποψιν εικόνων, χάρτου και έκτυπώσεως, περιοδικού ή «Ανατολή», το όποιον διευθύνει με τόσην επιτυχίαν

φιλολογικός έκεί που εξετάζει την δημοτική ποίηση του Άγγλοσλαβωνικού λαού και λέει, πως ή ποίηση αυτή ή βάρβαρη και φανταστική με τῇ βαθειά ποιητική άσάφεια, ή γεμάτη πάθος και έκσταση, με το σκοτεινό αίσθημα είναι πιο ποιητική και έχει μέσα της όλη τῇ δύναμη της τέχνης και παρακάτω απ' αυτά «τόσο δυνατά και καθαρά μιλάει στην ψυχή, τόσο βαθειά τῇ συγκινεί με τις λέξεις της, που είναι όλο νόημα» σαν αυτή καμμιά άλλη ποίηση δεν έρμηνεύει τις συγκινήσεις και τούς ένθουσιασμούς αυτού που κλειοῦμε μέσα μας...» Άλλοῦ ο κ. Νιρβάνης λέει: «... Ότι ο νέος ποιητής άνηκεν εύθύς από την πρώτην του εμφάνισιν εις την τάξιν των ποιητών, εις τούς ποιητάς έκε τους, εις τούς όποιους άκριβώς ένεναν των άρετών αυτών της μορφής και της προοιδομένης γεπολόγου και ύπομονητικής επεξεργασίας άπεδόθη, από τούς ξεχωρίζοντας την μορφήν από την ούσίαν άλλου και εδώ, ο χαρακτηρισμός της ψυχρότητος, τῇς άπαθείας και τῇς άπουσίας του κυρίως έννοου μένου λυρισμοῦ...»

ΠΡΟΚΛΗΣ Δ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

(άκολουθεί)

και με τόσο γούστο ο κ. Έρρικος Καβαλιεράτος. Και τώρα που έχουμε ολοκληρώσει τον τόμο μπροστά μας και φυλλομετρώμε τις περιεκτικές σελίδες του, δεν μπορούμε να μη τι τιμολογήσουμε ότι έχουμε αληθώς γιγάντια βήματα στον τόπο μας και στις ημέρες μας όχι μόνον ή τυπογραφική τέχνη, αλλά και ή ποιητική, αλλά και το έμπόριον του χάρτου ακόμη, αφού ή «Ανατολή» μπορεί να χρησιμεύει ως ο ευχλωτότερος κήρυξ όλων αυτών. Ο κ. Καβαλιεράτος είναι ξένος θερμοσώτων συγγραφέων διότι έζητησε στο καλλιτεχνικό του γούστο, κ' έξωδωσε τα μαλλοκέραλά του κυριολεκτικώς, για να ποδείξη πως όχι μόνο στην Ευρώπη, αλλά και στην Ελλάδα ακόμη είναι δυνατόν να εκδοθούν και να ευδοκιμήσουν τόσον καλοτυπωμένα και τόσον πλούσια εις έκλεκτο χάρτι κ' εις εικόνες περιοδικά. Πλήν των εικόνων έ πρώτος τόμος της «Ανατολής» στολίζεται και με τα συνέτη των Αθηνών του κ. Γραη, καθώς και με τα φιλολογικά και πρωτοτυπώτατα τήν τε έμπνευσιν και τεχνολογίαν έξωρα του κ. Μ. Δασκαλάκη.

— Περιεχόμενα του 11ου τεύχους της «Κριτικής» Τεχνολογίας «Πολιτικές κοινότητες», — Καλοτύπου και Καμπύση «Δύο ανέκδοτα γράμματα». Μ. Σακοράφου «Περὶ θρώων». — Στ. Ραμάν «Η νόσος ήδουλιζ». — Θ. Θωμοπούλου «Έγχομεν βιοτεχνίαν»; κλπ.

ΦΥΣΕΩΣ ΟΡΓΙΑ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ

Η κυρά Μαρία ή Κρητική είναι μια φτωχή χήρα που πουλάει αυγά και άγρια χόρτα. Κάθε έξω σ' τον Προδούρη των Πατησίων, σ' ένα μισοχαλασμένο σπιτάκι, κοντά σ' το βέμμα, που ήτανε άλλοτε μπαρουτοθήκη, ο άντρας της ήτανε νοματάρχης, τής άφισε μάλιστα και καμμιά τριανταριά δραχμής σύνταξη, ώστε πολύ κατάλληλα έδιόλεξε σπύρι που μύριζε ακόμη μπαρουτί, έτσι για τιμή του μακαρίτη! Είπε άλήθεια ότι καμαρώνει ή φτωχή τ' άστέρια απ' το κρεβάτι της και κάνει κάποτε και καμμιά ψυχολογία, αλλά όλα τ' άξεχνά σαν κάθεται χάρισμα. Δεν έχει κανένα γείτονα ένα κακό μανδρόσκυλο, μια όμορφη γατούλα κι ένας άσίκης πετεινός είν' ή μόνη συντροφιά της. Ερέτος ξέκαμε τίς κότες της, γιατί μια μια ή άλεπού τίς έτρωγε, ώστε θέλοντας και μη το πετεινάρι έγεινε καλόγερος, ν' άγιάτη! Ο πετεινός αυτός, ο καπετάνιος, όπως τον φώναζε, είνε ο ήρωας τής ιστορίας. Τον είχε βρή μια μέρα σ' το δρόμο, τοσουδάκι κλωσάπουλο, που με τοίσιου τοίσιου λυπητερά ζητούσε την μάνα του, το πήρε και τ' άνάθεψε και μ' άγάπη άληθινή: μάνας τον καμάρωσε μεγάλο, πολεμιστή χρυσότερωτο! Ήταν σ' την αρχή τόσο ήμερος, ώστε έτρωγε από τή φούστα της, την ακολουθαγε, όπου πήγαινε, και ηηδύσε κάποτε σ' τον όμό της, να τής κάνει χ' δια' άμα του φώναζε — καπετάνιε! — σηκωνότανε εύθους σ' το φτερό για να τρέξη πρόθυμα. είχε πολλές χάρες ο κακόμοιρος αλλά κακό ήτανε το τέλος του. Όσο μεγάλωνε, όσο έννοιωθε ζωηρότερα την έμπορική και πλειότερα τή δύναμή του, τόσο ποθούσε λευθεριά κι' άγάπης νοστιμάδα. Ήτανε πολύ βαρύ, πολύ άδικο, αυτός ψωροκαλόγερος, αυτός χωρίς άγάπη, που θάμπανε τ' αλούουδα με τή χρυσή του όψι; τ' α νειάτα χωρίς έρωτα τί να τ' κάνει ο δόλιος; είν' άνοιξι χωρίς πουλιά και χωρίς πρασινάδα! Αυτός οί σκέψεις του έκαναν κακό, δεν ήξερε που να ξεθυμάνη, πότε τριγύριζε θυμωμένος την κυρά και πότε κυνηγούσε άλύπητα το σκύλο. Μια μέρα μαυρίσανε τ' μάτια του και ύστριψε, σαν κλέφτης, όπου τον βίξε ή μοίρα του. Ήδυστοχιά του! δεν άργησε ή ψυχράννα του να τον βρή και να του βάλη γινώσι με μαθημένα τ' α φτερά και την ούρα κομμένη έτράβηξε μια έδωμάδα των παθών του τον τάραχον, δεμένος απ' το ποδάρι. Τότε πιά άπελπίσθηκε και μη εύρίσκοντας καμμιά χάρι σ' τή ζωή, μόλις ελύθηκε, άποφάσισε να πέση σ' το πηγάδι μακάρι να τώκανε!

Ήταν Άπρίλη δειλινό, φαιδρά ή καμπάνα σήμαινε και τ' α βουνά άντιλαλούσαν. οί λυγαριές τριγύρω του κι' οί άφρονες κι' οί μερσίναις γλυκά μο-

σχομυρίζανε. ώρα κρυφή του δειλινού, που άγιάζεται ή πλάσι και των πουλιών ή μελωδία και των άνθων το μύρο συντυχαίνουν μ' άγγέλων φτερογίσματα... Μόνον ο έρμος πετεινός το χάρο άγναντεύει με τ' όνα ποδάρι σηκωμένο, με γυροτ' ός φτερούγες του, ξανοίγει ψηλά τον Άποσπερίτη και θυλάται τή μοναξιά του και στενάζει. Χάσκει δίπλα του ξέσπερο το πηγάδι και σαν μαγνήτης τον τραβά θά πέση να γλυώση! Ρίχνει μια ύστερη ματιά τριγύρω του με όνομα δεξιά το πηγάδι, ξεσνά, π' ά τ' α χορτάρια ζωπλωτή, ή γάτα, ή Μορφούλα. ως τότε δεν έπρόσεξε ποτέ σ' την όμορφιά της, δεν είδε πως έγυάλιζε ή τριχά σαν μεταξι, πως λάμπανε τ' α μάτια της με άστράφταν σαν διαμάντια, πως έδειχνε καμμιά φορά, με νάξι, ή μαριόλα, σαν παπαρούνα τ' Άπριλιού μια κόκκινη γλωσσίτσα... Τώρα όλα τ' α βλέπει σκανδαλίστρια και... πέρνει την άπόφαση! Διάολε! Δεν ήταν καμία κι' άδικο ν' άδικοθανάτιση; Γι' άγάπη αυτός έπάθαιζε, άγάπη λαχτρούσε. Νά άγάπη! Κάλλιο, βέβαια, ήτανε νάχε φτερούγες πλουμιστές και νάχε δυο ποδάρια, αλλά σαν βρέθηκε με τρίγες και με ποδάρια τέσσαρα, πάλε καλή και άξια σ' τή μαύρη έρημιά του! Και σ' τή σκέψη αυτή τινάζει θορυβ' α τ' α φτερά του και στηλώνει το λαιμό και με περίσσια κ' κ' κ' σφριφογυρίζει τή γάτα, που τον θωρεί παράξενα...

Η Μορφούλα, βέβαια, δεν ένθουσιάσθηκε με το πετεινό τ' α παιχνίδια, ποτέ της δεν ώνειρεύθηκε τέτοιο άγαπητικό, που'χε για χάρη έρωτικά ταμπίματα σ' τ' αυτιά της! Με μάτια γυρολωμένα και σηκωμένη μια σπιθαμή την τριχά της ξέφυγε μακριά του, μ' άγρια μιαυλίσματα. Κάτω σ' τή γή μείναν κάμποσαι τρίγες και φτερά, φτωχή του έρωτα θυσία! Ένα στερόν παλικαρίσιο κικιρίζει. Έλεγε πάνω κάτω.

Όλες οί παπαρούνες, παπαρούνα μου!
ή κατ' τον Κ. Μιστριώτην

Πάντες οί μήκωνες, ο μήκων έμός!...

Η αρχή έγεινε. Από τότε λαχτρούσε ο Καπετάνιος την Μορφούλα, μ' ή άπιστη εκείνη τον άπόφευγε σαν το χάρο της, μόλις τον έβλεπε σιμά καμπούρωνε τή ράχι της και έτοιμάζε τα νύχια, με περισσά δ' α! και φού! θαρρείς πως τούλεγε φτου να χαθής κρεμανταλά, ξεμυαλισμένη!

Νοιώθετε πως αυτό δεν μπορούσε να πάη σε μάκρος; ή κυρά Μαρία, σαν είδε τ' α καμώματα του πετεινού, άγρίεψε, το πήρε για γρουσουζιά και... αλλοίμονο! ο Καπετάνιος έγεινε πιλάφι!

— Καυμένη, κυρά Μαρία, τής είπα σαν τώμαθε, δεν το λυπήθηκες τέτοιο πουλί; κάλλιο να το πουλούσε ή να τ' αγοράζες κάνα δυο κοτούλες: Άμέτη Μωαμέτη ο πετεινός γίνεται καλόγερος;

— Καλά τοίκανα του γρουσουζή! Σφάξιμο τούπρεπε. Άκούς εκεί να π' α να μού φοφήση τή γάτα! Τον έβλεπε ή δόλια κι' έτρεμε σαν το ψάρι. Α να σ' ας π' α μακαρίτη; ο άνδρας μου ήταν αυστηρός σ' αυτά τ' α πράγματα.

Iudas errant

Η ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ

ειδοποιεί ότι

από τής 20 τρεχ. μηνός Μαΐου έ. έ. έτίθη εις χρήσιν το θερινόν δρομολόγιον γραμμής Κηφισίας και Λαυρίου έχον ούτω.

Έξ' Αθηνών δια Κηφισίαν 5,6,7,8,9,10, 11.10', 12.10' π. μ. 3,4,5,6,7,8,9,10 μ.μ.

Έκ Κηφισίας δι' Αθήνας 6.10', 7.10', 8.10', 9.10', 10.15', 11.15' π.μ. 2.40', 3.10', 4.10', 5.10', 6.10', 7.10', 8.10', 9.10', 10.10', 11.10' μ.μ.

Κυριακάς και έορτάς προστίθενται
Έξ' Αθηνών δια Κηφισίαν 11. μ.μ. Έκ Κηφισίας δι' Αθήνας 12,10' μετά το μεσονύκτιον.

Έξ' Αθηνών δια Λαύριον 7.50' π. μ. και 4.50' μ.μ.

Έκ Λαυρίου δι' Αθήνας 6.15' π.μ. και 5.15' μ.μ.
Σημ. Κατά τετάρτην λαϊκή άμειστοιχίζε γραμμής Κηφισίας.

ΚΕΡΔΟΣ 310.560 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναι! 310,560 δραχμές έδωκε μέχρι τούδε το γραφείον του τραπεζομεσίτου κ. Ίω. Φωτίου εις τοις πελάτας του Ήτοι εκ των άγοραστών λαχειοφόρων όμολογιών εκ του γραφείου του έχουσι κερδίσει διάφορα ποσά άνερχόμενα εις τον στρογγυλόν άριθ. 310,560 δραχμής.

Ο κ. Ίω. Φωτίου θέλει ν' αναβιβάση το ποσόν τούτο εις 1,000,000 δρ. Έπιθυμών δε, ένα συμμετάχωσι τούτων π' ασι κι' τάξεις τής κοινωνίας ο π' ο θ' ε' β' α' ζ' ει την προκαταβολήν δι' εκάστην λαχειοφόρον τής Έθνικής Τραπεζής εις δραχ. 8 και καλεί τούς θέλοντας ν' αγοράσωσι τούτων ν' προσέλθωσιν εις το τυχερόν γραφείον του, όπου πάντως θα κληρωθή μετ' άμοιβής δυσλογίας τις και τι χάρη να είνε ή πρώτη με τας 70,000 χρυσάς δραχμής τήν 18 Ιουνίου έ. έ., ότε γενήσεται ή κλήρωσις. Ωσπύτως άσφαλίζονται και λαχειοφόροι όμολογια τής αυτής Έθνικής Τραπεζής δια την αυτήν εις το άκτισον κλήρωσιν τής 18 Ιουνίου 1903 άντι μιας δραχμής κατ' η.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Άκρίταν. Αυτό πάλι πως σ' α φάνεται; Ο ζωγράφος κ. Αύτρας έχει σχεδιάσει με κάρβουνο στον τοίχο του άτελεί του έναν κύριον με μαλλιά μεγάλη που του τ' α κουρεύει ένας μπαρμπερίης. Και ύπό κάτω απ' το σκίτσο αυτό, έχει γραμμένα: — «Πήγαινε, βρε μακαρτζ, να κουρευτής όπως κατίντησε την γλώσσα!» Κ' όποιος που είδε το σκίτσο, είπε στον κ. Αύτρα: — Μη δάσκαλε, το «κατίντησε» δεν γράφεται με «γιώτα»! — «Αϊ, τί πειράζει! Άποκρίθηκε ο έχθρος των μαλλιαρών. Έγώ γράμματα πολλά δεν ξέρω!» Και όμως έξέφραζε κι' αυτός την γνώμη του για το γλωσσικόν ζήτημα! — κ. Έπιφιλιδιογράφον. Σωστή ή γνώμη σας. Ο κ. Νιρβάνας με το χιουμοριστικώτατον έρθεον του που έδημοσιεύσαμε στο φύλλον τής Κυριακής δεν άπείδει μόνο πως κατέχει το αντιρωμαλικό χάρισμα να συζητή με πνεύμα, με χάρη και με φιλογλικήν άπάθειαν, αλλά έδωκε κι' ένα μύθημα πρώτης τάξεως στις διάφορες φιλογλικές σουπιές που μόνο να ήρίζουν έρουν άμα τις πατήση κανένας στον φιλογλικόν τους κάλο.

— κ. Θ. Προδρ. Δεν μ' ας στέλνετε κανένα άλλο, συντομώτερο και με περισσότερη προσοχή φτιασμένο; Λυπούμεθα που και τ' α δυο μένουν άγρησιμοποίητα. Αν εκείνο που θα μ' ας στείλετε τύχη να είνε καλλίτερο, να είσθε βέβαιος πως θα δημοσιευθή άμέσως.

— κ. Άπ. Άπ. εις Άλεξάνδρειαν. Έλάθεμε το γράμμα. Πολλά σου! Αίγυπτιακές όμως έντυπώσεις: Ο Νέλλος και οί χουραδιές ακόμη δεν έξύπνησαν την έμπνευσί τους; — κ. Κ. Τεθαρίκην. Το διάτγμα που δημοσιεύε: το «Φώς» τής Σήμου, θυμάσιον. Θα γράψουμε στο φύλλο τής Κυριακής. Άξίζει να κάνη κανένας κάποιον παραλληλισμό μεταξ' των εκεί και των εδώ. — κ. Δ. Π. Ο κ. Πρ. Ήλιόπουλος έχει την ιδέα πως δεν άξίζει να γίνετα κοδιντα για τις κάμπιες των γραμμάτων που αναφέρετε — κ. Άλβια Μαργαριτών. Δεν είνε όνομαστική όπόλτος, αλλά δημοσιογραφική όνομαστική το λαβράκι «άναυδών την παράδοξον τύχην... άναστεναγμός ήκούσθη όπισθεν έμου» το όποιον έφαρξαστε στην έπιφυλλίδα μιας Αθηνάκης έφημερίδας, ήκριθ' α εκείνης ή όποι' α, όπως έγράφμε προχθές, έχει άπαγορεύσει ύστηρως στους συντάκτες της τούς Ψυχαρισμούς, όχι όμως και τας όνομαστικές άπολύτους.

Δεκαπενθήμερον έπιστημονικόν και καλλιτεχνικόν περιοδικόν

ίδρυται: Γ. ΑΕΙΩΤΗΣ και Γ. ΑΑΜΠΕΛΕΤ

Συνδρ. έτησί' α Δρ. 10 Εις την «Κριτικήν»
» έξάμηνος » 6 συνεργάζονται οί καλ-
» τρίμηνος » 4 λίτεροι λόγιοι κ' έπι-
» στήμονες, ιδικοί μας και ξένοι.

Διά το έξωτερικόν Διά πάναν αίτησιν:
Συνδρ. έτησί' α Φρ. χρ. 10 Διεύθυνσις «Κριτικής» Αθήνας
» έξάμηνος » 6 Η

Η «Κριτική» είνε το εύθυνότερον των μέχρι τούδε έκδοθέντων περιοδικών